

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2685/2018
23.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босилковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Станислав Животић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Мунижаба адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1379/18 од 25.06.2018. године, у седници већа одржаној 23.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1379/18 од 25.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 386/2018 од 19.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду од 27.03.2013. године бр. ...-2012 и решење о споразумном престанку радног односа без кривице радника бр. .../2013 (без ознаке датума сачињавања решења), те да се утврди да је тужилци на незаконит начин престао радни однос 03.04.2013. године на пословима рачуновође туженог. Ставом другим изреке је одбијен захтев тужиле да се обавезе тужени да је врати на рад и распореди на послове рачуновође и призна сва права из рада и по основу рада за период од 03.04.2013. године до враћања на рад тужиле. Ставом трећим изреке је одбијен захтев тужиле у преосталом непресуђеном делу преко досуђеног износа од 9.545,46 динара на име неисплаћене нето зараде за тражени период па до траженог укупног износа на име неисплаћене нето зараде за април 2013. године са обрачунатом законском затезном каматом за тражени период као дана израде налаза од 104.052,54 динара и то на име неисплаћене нето зараде за април 2013. године износ од 70.000,00 динара, а на име обрачунате законске затезне камате за наведени период износ од 34.052,54 динара, а са законском затезном каматом на износ од 104.052,54 динара почев од 22.06.2016. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке је одбијен захтев тужиле да се обавезе тужени да јој исплати на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2012. годину, са обрачунатом законском затезном каматом за наведени период укупан износ од

148.682,98 динара и то на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2012. годину износ од 98.518,35 динара, а на име обрачунате законске затезне камате за наведени период износ од 50.164,63 динара, са законском затезном каматом на износ од 148.682,98 динара почев од 22.06.2016. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка, а ставом шестим изреке је одбијен захтев тужиле за ослобођење од плаћања судских такси.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1379/18 од 25.06.2018. године одбио жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиле је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијене пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из става 1. овог члана на коју се ревизијом указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да су парничне странке закључиле уговор о раду којим је одређено да ће тужиле обављати послове рачуновође, без попуњавања рубрике да ли се заснива радни однос на одређено или неодређено време, с тим што је запослена дужна да ступи на рад 01.11.2012. године, при чему пробни рад траје шест месеци. Уговором је предвиђено да за време пробног рада послодавац и запослени могу отказати уговор о раду под условима и у случајевима утврђеним законом са отказним роком од 30 дана. Како тужиле у току трајања пробног рада није показала радне и стручне способности, тужени јој је предложио да радни однос престане споразумно на основу члана 177. тачка 1. Закона о раду са даном 31.03.2013. године. Унапред припремљено решење о споразумном престанку радног односа је потписао само тужени, а тужиле је одбила да јој радни однос престане на такав начин, па је тужени 27.03.2013. године донео оспорено решење о отказу уговора о раду у ком се наводи да се тужиле отказује уговор о раду закључен 01.11.2012. године јер на пробном раду није показала одговарајуће стручне и радне способности за рад на пословима за које је засновала радни однос са пробним радом, те да јој радни однос престаје 03.04.2013. године уз исплату зарада које јој нису исплаћене са даном престанка радног односа. Тужиле је решењем признато и право на сразмерни део годишњег одмора за календарску 2013. годину. Утврђено је да је тужиле у периоду од престанка радног односа код туженог – од 04.04.2013. године до 03.07.2013. године примала новчану накнаду по решењу Националне службе за запошљавање и до 01.06.2015. године није нигде радила.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду.

Законом о раду је прописано да уговором о раду може да се уговори пробни рад (члан 36. став 1.). Пробни рад може трајати најдуже шест месеци у смислу става 2. истог члана, а према ставу 3., послодавац и запослени могу за време пробног рада да откажу уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од пет радних дана. Запосленом који за време пробног рада није показао одговарајуће радне и стручне способности престаје радни однос даном истека рока одређеног уговором о раду (члан 36. став 4. Закона о раду).

Имајући у виду да је Законом о раду предвиђена могућност уговарања пробног рада за послове за које послодавац сматра да је неопходна претходна провера знања и способности, да је такав уговор закључен између тужиље и туженог, да пробни рад у суштини представља заснивање радног односа под одложеним условом (ако запослени покаже задовољавајуће резултате, односно могућност раскида закљученог уговора под раскидним условом (уколико запослени не задовољи на пробном раду), да су радне способности тужиље у току трајања пробног рада проверене од стране њеног непосредног руководиоца који је констатовао да је квалитет обављених послова од стране тужиље био испод прописаног или уобичајеног, то нема услова за поништај оспореног решења донетог на основу одредбе члана 192. и члана 36. Закона о раду. Стога је правилан закључак нижестепеног суда да како побијено решење о отказу уговора о раду није донето из разлога прописаног одредбом члана 179. тачка 1. Закона о раду, тужени није био у обавези да образује комисију која би ценила и утврдила резултате рада тужиље.

Будући да је оспорено решење о отказу уговора о раду донето у законито спроведеној процедури, неоснован је и захтев за враћање на рад.

Како се у ревизији понављају наводи из жалбе, правилно цењени од стране другостепеног суда, то је изостављено детаљније образлагање пресуде и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић